

Lekapcsoltak a biztonságiak.
Keresztre fognak feszíteni,
szólt az őrnagy, aki megbilincsel.
Nem láthatom többé a kicsikémet?
Jégcsákány a tarkótokba, fiúk.
Mondtam bánatosan
ébredés előtt.

Peer Krisztián

A RÉGI ÉLET

Mint kereső köröm alatt cellux letapadt vége:
váratlanul megvan, fordítva folytatódik.
Így lesz. De mennyi idő (rabolom a tiéd,
és az enyémet vesztegetem), míg hozzászokom
a kapcsolók új helyéhez, az idegen sötéthez?
Játékszer volt, ágyrácsozat, saját ujjam –
ugyanaz a fogóreflex.
„A legüresebb dió roppan a legnagyobbat.”
Én, aki nem ismerem az egyedüllét technikáit,
hangulatom közétek hordom.
Pedig azt hittem, sima ügy lesz.
Néhány kiadós, rosszkedvű ebéd,
szemrehányó szellőztetések,
és cirkusz, ha a hamutartóba nevetek.
Azóta mégis másképpen bánok a pénzzel,
duplán hallom éjjeli lépteim,
hiányzik a közös unatkozás.
Ki lesz múltam pénztárosa?
Ki igazít meg a tükörben?
Ki lep meg, és ki takar be?
Azóta mintha vakáción lennénk, mintha udvarolnék,
várok a sorsomra, várni jó.
Mert megtaláltatik, mint homokozó mélyén az óvónéni csikke.
Mert van még egypár aranybarna körünk,
a cellux végén kedvenceink szőre és por
kunkorodik hívógatóan és hatástalanul.
És addig? A téli álom.
Köd előttem, köd utánam,
bennem az erkölcsi fölény.